

Слађана Лукић Бундало

Координатор наставе и наставница српске књижевности и језика

Професорка, мајка Гаврила и Неве, бескрајни радозналац, радохоличар, посвећена свему што ради и до чега јој је стало. Воли сунчане дане у природи, планинарење и читање – чита сама, са својом децом, са ученицима и пријатељима.

Родила се 12. марта 1978. године у Београду, где и данас живи и ради. У магли њених раних успомена из детињства, једна се одваја својом оштрином.

Зимско вече и бака полако, док развија коре за питу, ниже песме из Вукове песмарице. Добила је ту књигу као најбољи ученик првог разреда и научила је целу напамет – стотине, хиљаде стихова. У други разред никада није пошла, морао се неко старати о троје млађих у кући... Ја, нижа од стола, гледам задивљено баку и тражим, чим заврши једну, следећу па следећу... Уз те песме, упијам несвесно и бакине поруке о томе колико је важно школовање, како зла времена могу одузети човеку и земљу и кућу и одећу са леђа, али никада оно што носи у себи, што освоји и сазна. Упијам, такође несвесно, матерњу мелодију српске културе, камен темељац и истинску класику наше књижевности, кључ који ће ми, много касније, помоћи да откључам Његоша и Андрића, Костића и Симовића... Ту је, уз топли шпорет и врућу питу с јабукама, постављен темељ не само моје љубави према књижевности и српској култури, већ и самог мог бића.

Научила сам, уз песме, бајке и легенде, да је зло увек ту, али да га можемо поразити, да је боље изгубити главу него своју огрешити душу, да се за добро дело никада не кајемо и да је опростити највећа храброст.

Иако ме је током школовања радозналост вукла од астрономије до медицине, од хемије до историје уметности – књижевност је била стална, непролазна љубав и на крају, животни позив. Завршила сам смер Српска књижевност и језик са општом књижевношћу и докторанд сам Филолошког факултета у Београду. Рад у просвети омогућио ми је да уживам у раду са младима, да будим у њима чуло лепоте, да им откривам дубине наше традиције. Но круте границе школских планова и програма и рад у пренатрпаним одељењима остављали су ме незадовољном, са осећањем да школовање може и мора бити инспиративније, да постоји други, бољи начин да своје одушевљење пренесем новим генерацијама.

И онда је случај – или судбина – хтела да се придружим „Сави” на самом почетку рада школе. „Сава” је за наставника српског остварење снова – средина у којој је сваком наставнику омогућено да буде креативан, смео, иновативан; да оно што највише волимо радимо на нов, узбудљив начин, да нам сваки час буде изазов, да се посветимо сваком ученику и код сваког постигнемо напредак. За сваког правог педагога нема веће награде него када ученик заволи оно што га учимо, када се насмеје на почетку часа, када осваја нова знања из недеље у недељу. И награде су пристизале. Ученици који нису уопште читали на српском научили су ћирилицу, читали су песме Ршумовића, Лукића и Змаја, читали басне, па бајке, па Нушићеву „Аутобиографију”.

Ученици који нису знали ниједно слово преписивали су, па одговарали на питања, да би коначно писали саставе, басне и бајке! Награде Вукове и Доситејеве задужбине, похвалнице удружења Пријатеља деце Србије и друге награде ученика дошле су као природна последица њиховог рада и љубави према српском језику.

У „Сави” сам добила и велику част да координирам процесом наставе, водим обуку нових колега и планирам даље усавршавање. То ми је дало прилику да блиско сарађујем са талентованим, посвећеним наставницима, са нашим психологом и педагогом, чији су увиди у рад са децом драгоцени путокази како увек можемо бити бољи, и са оснивачима школе. Свима нама је увек пред очима мисија и циљ школе – одржати и ојачати везу наших ученика са њиховим коренима, са српском културом, са својом породицом у матици и вршњацима широм света. „Сава” је више од посла, више и од школе – она је наша задужбина.